

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnitvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovorni urednik Franco Bevk. — Cena glason: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, osmrtnico, vsila, naznanila itd., vrsta 1 L. — 15 inozemstvo L. — Za Celoletna naročnina 22.50 L.

Leto III.

GORICA, dne 1. oktobra 1924

št. 28.

Novi gost pri nebeški kraljici.

Še morileci »pri kraljici«
menda dobro se redijo,
so gotovi, da lasje njih
se preveč jim ne skrivijo.

Paragraf ima dve kljuki,
le obesi ga narobe,
pa si angel najčistejši,
če si tudi bil poln zlobe.

Saj nazadnje »za trpljenje«
še dobi se kaj nagrade,
če drugače ne, da stvar ta
pač ne pride iz navade.

In zato ni čuda, dragi,
če se gosti tam množijo,
v kratkem, če tako gre dalje,
naredijo kolonijo.

Ko je prišel zadnji Corvi,
je povprašal Cesarino:

»Kaj si tudi prišel z avtom?
Hočeš za krepčilo vino?«

Corvi: »Bi ne bilo slabo.
Kaj se tukaj tudi koši?«

»I seveda, vse za lire«,
mu odgovori naš Rossi.

Corvi: »Nimam nič denarja.«
To se čudi Cesarini:

»Kaj ti nimaš nič milijonov?
Nisi služil domovini?«

To je slišal Čuk na palci,
več pa ne zapiše,
ker do zdaj pod rdeči svinčnik
nikdar prišel ni še.

VOJAŠKO.

Častnik: »Gospodična, jaz
Vas ljubim!«

»Ali, gospod kapitano...«
»Tiho, to moram jaz boljše
vedeti kot Vi!«

ZNA RAČUNATI.

Gost: Natakar, juhol
Natakar: Imamo juho s pe-
rutnino in brez perutnine.

Gost: Koliko stane s perut-
nino?

Natakar: Eno samo liro.
Gost: In brez perutnine?
Natakar: Petinsedemdeset
stotink.

Gost: Toroj prinesite mi sa-
mo perutnino.

Pač ves svet je tak-le,
nič se ne spreminja,
angel cel je kateri človek,
drugi pa je svinja.

Prvi se bori z besedo,
drugi pest le kaže,
prvemu je vso resnica,
drugi kot cigan se laže.

Prvi išče si pravico
vedno po postavi,
drugi sam si jo poišče,
kar dobi, zadavi.

To v privatnem je življenju,
to on dela javno,
če surov je, brezobziren,
nosi ime slavno.

Kdor ima namene čiste,
kdor še poštenjači,
vedno hodi v zadnjih vrstah,
končno še berači.

Kjer sta sila, brezobzirnost,
tam so milijoni,
z milijoni še naslovi:
grofi in baroni.

Hočeš li odlikovanja
hočeš dobro mesto,
vdaj se mamonu nasilju
in mu služi zvesto.

Kaj srcé in kaj možgani,
to je stara šara,
za ženice to je stare,
nihče je ne mara.

Ko te kdo z dokazi bije
ga po glavi udari,
ta morala le je zate,
drugo ni ti mari!

Ne verjameš, da dandanes,
hodi svet po tej le poti?
Le povprašaj, to pove ti
vse še rajni Matteotti.

Reči tudi Casalini
vedel bi marsikatero.
Svet izgubil je krščansko,
našel pa je novo vero.

Res, da pada pred svetnike,
res da molí za parado,
ali prosi kvečjem zase
drugim ne za božjo gnado.

Gorica, dne 1. oktobra.

Kakor je Čuku na palcu in vsakemu šolarju znano, smemo le Bogu hvaliti, da ne najdemo zvez z Marsom. Čisto gotovo, da bi mu zemljani napovedali vojno. In danes bi bilo to kaj lahko. Saj bo že vsak bešč kmalu plaval po zraku. Več bo zrakoplovov kot je danes biciklov. Če bi naša zemlja imela še en del sveta, bi se možnost vojska še pomnožila. Zallbog, da je samo pet delov. Sestega še niso odkrili. Res je hotel letos Amundsen poleteti v šestil del sveta. Pu tam ni ljudi, vsaj upanja ni, da bi v severnem mrazu živeli dvonogi resurci. Če bi živeli, bi se vnela bitka, kdo jih bo podjarmil. Posebno, če je tam tudi kaj zlata. Brez zlata pa se nič ne izplača. Tudi vojskovanj ne.

Ker se morajo ljudje zadovoljiti s pešimi deli sveta, se na teh petih delih temeljiteje bijejo. Govoré o miru. Menda miru še ni bilo. Na srečo je namreč svet razdeljen na narode. To je igrača, za katero se otroci vedno tepejo in jo razbijajo. Kadar ni vzroka, da bi se tepel narod proti narodu, se tepe stranka proti stranki. V lastni državi. In če ni vzroka, da bi se tepli med strankami, če je ona stranka tako silno močna, tedaj se tepejo v stranki. Desnica proti levici. In če tega vzroka ni, tedaj se bije oseba proti osebi. No, in če tega ni, potem se že dobi kak kozel, ki se tepe z lastno pametjo. Téh je pa danes mnogo, posebno med politikami.

Vprašate, čemu gleda Čuk na palci tako črno, ko so se pa ravno sestale države, da se pogovorijo, kako je treba narediti, da bi se ne teple. To je res. Gospodje govore, za hrbtom pa brusijo nože. V sobi so polni miroljubja, v predsobi pa se krohotajo Evropi, ki je tako lahkoverna, da verjame. V rokah je oljčna vejica, iz žepa pa gledajo kanoni. Znano je, da so se ravno pred svetovno vojno najbolj pripravljali na mir.

Kljub temu pa resnično vse kaže na mir. Med Makedonci se streljajo kot za stavo, v Bolgariji vse vre, na albanski meji poka kot v nekdanji Turčiji, na Kitajskem so vroča tla, da glave razobešajo kot pri nas turščo, boljševiki streljajo u-pornike (Tiflis) kot vrabce, Španci plešejo z Maročani kr-vavi ples. Na ta način so res najlepši izgledi za bodoči mir in smemo upati, da se doseže vsestranska pravična rešitev raznih problemov. Čuk na palci je

namreč prepričan, da navede en sam primer, da bodo Španci pustili Maročanom njih jeziki, njih običaje itd., če jih ti pošteno nubišejo in preženejo iz Maroka. Take rešitve nam rodnih in drugih vprašanj dajejo najboljše garancije. Sicer Čuk na palci ne želi, da bi bili Maročani tepeni, ampak da bi jo pametno pobrali domov brez boja na svojem hrbtu.

Ta dolg smešno resni uvod naj služi v boljše razumevanje bojevitih razpoloženja in ostrih kljukastih napadov na kulturno podjetja, ki imajo svojo zaslugó, če bi drugega ne bilo storila, da so širile slovensko tiskano besedo. Čuk na palci bi si lahko spogled raz-

ne izreke: »Oslovski glas ne seže v nebo.« »Vsak svojo malho hvali.« »Kdor mečlje d... sam smrdi.« in še mnogo drugih zlatih cvetk, pa jih za danes zamolči, reče pa samo eno: »Kogar peče, ta vpije!« Poštenjaka pa poštena stvar ne more peči. Račl par plev ni da bi zavrgli mernik pšenice.

Čuk na palci trdi, da se s svojimi tovaršči Čuki še nikoli ni spil, še s svojo ne, četudi je včasit sitna; le ljudje se med seboj ne morejo. In bolj kot so si podobni, bolj se grizejo in koljejo med seboj in manj kot jih je, bolj bi se radi poklali. Iz tega, ravno tega nikoli ne bo razumel.

ČUK NA PALCI.

Kaj predstavlja ta slika?

Kaj nam li predstavlja ta slika?

Nodeljskega lovca Bujbuj.

Zadela ga sreča velika.

Poslušaj jo, bralec, in čuj:

So zajci mu puškico vzeli, pobrali cigare mu vse, če hoče, da še domov pride, jih prosil lepo vbogajmé.

Kako se je zgodba končala, pač tega prav nihče ne zna in tudi naš dragi prijatelj o tem niti glasa ne dá.

Pač to pa je enkrat gotovo, da rajše v gostilni sedi, kot kupil bi novo si puško in prišel še zajcem v pesti.

Po P. Sch. — Karjo:

Moj sluga.

Ni ravno hudoben človek. Ni pač tisto, kar se imenuje sluga. Je bolj gospodujoče narave. Popolnoma odvisen sem postal od njega. Na primer: natančno mi ukazuje, kaj moram storiti. In nikoli si mu ne upam ugovarjati. On mi vedno ugovarja in nikoli ne stori tega, kar mu ukazem. Če ga potem čisto prijateljsko vprašam, zakaj, ima takoj pri roki kak »jaz mislim«, »jaz menim«. Vedno hoče imeti zadnjo besedo. Sploh se mi nikoli ni posrečilo, da bi jaz končal kak pogovor z njim. On ga je končal. In tako seveda ima vedno prav.

Da, August ima svoje posebnosti, na katere se je treba privaditi. Tako ga naprimer ni nikjer, kadar ga najbolj potre-

bujem. Nobeno klicanje, nobeno zvonjenje ga ne prikljče. On kratkomašo ne pride. De-la se seveda, kakor da ne sliši in tiči v kakem skritem kotu, kjer ga ni mogoče zalotiti. Včasih ga pa v resnici ni doma. Kot se slugi ne tiče, je vse preveč z doma. Ima namreč dobre prijatelje in — prijateljice. Nenadoma se domisli, da bi jih obiskal. In tedaj ne pomaga nobena »žavba«: vse popusti in odhiti domov. Sredi dela. Če snaži okna ali jedilno orodje: ne, nič mu ni sveto — on gre. Posebno pogosti so njegovi obiski pri — prijateljicah, kadar imamo takozvano »veliko ribanje.« Tedaj ga ne vzdrži nihče. Takrat redno pobegne, izgine kakor kafa.

Navadno mi pomaga pri oblačanju. Toda, še sam s seboj ima preveč opravka. No-

ben knez na svetu ne bi mogel tolikokrat na dan merjati obleke, kakor jo on. Ne gre na ulico, predno ne odstrani na sebi vse, kar spominja na slugo. Suckajo z modrimi gumbi sličce, hlače z rumenimi našivi morajo vstran. Ljudje na ulici naj vedo, kdo da je. On, on je gospodujoče narave. Radi tega seboj rad nosi mojo obleko. Je pa vaceno toliko obziren, da stori to samo tedaj, če ve, da dotične obleke ravno ne potrebujem. Nekoč pa se je vendar zgodilo, da sva si začela oba istih hlač. Z velikim začudenjem sem jih zapazil na njegovih nogah.

»August!« sem ga nagovoril, »zakaj ste si vendar oblekli moje hlače?« Ali ste že kdaj videli, da sem jaz oblekel vaše?« Govoril sem prijazno in očetovsko, ali on mi je hudo zameril in z veliko težavo sem ga pomiril. Ne vem, kaj bi se bilo zgodilo, da ga nisem lepo nagovoril in se mu navsezadnje še opravičil? Bil je silno razžaljen! Hotel je na vsak način imeti prav. Udati sem se moral, če sem hotel imeti mir.

Nazadnje bi se že še kako razumela, da si ni pustil rasti dolgih brk. Bil sem namreč za trdno prepričan, da ne bi bil tako trmast, uporen in šabeni, če bi se vedno gladko bril. Tiste brke so delale v njegovi notranjosti bivačo »gospodujočo naravo« neznosno. Pogodila sva se, da jih ne sme nositi. In vendar jih je nosil. Nobena prošnja ni pomagala, nobeno prigovarjanje in nobeno sklicevanje na pogodbo. August se ni omeščal. Boril se je zanje kakor lev. Z lastni mu je, drugemu Salsonu, zrastle la moč. Kaj sem hotel? Udal sem se.

V resnici ni prijetno priti na svet s tako izrazito gospodujočo naravo, pa biti sluga. Toda pri vsem obziru, s kakšno pravico mi ukazuje služabnik? Lahko nosi brke; to da ne pri meni. Lahko nosi tujo obleko, ali ne mojo. Lahko udeležuje svojo trmo, svoj uporni duh, svojo željo po gospodstvu, ali drugod, ne pri meni. Skleini sem se ga na vsak način odkrižati.

Prilika se mi je nudila med poletnim potovanjem. Zelo ljubo bi mi bilo, ker bi se stvar rešila pismeno. Kajti, da bi mu odpovedal iz oči v oči, ne, tega bi ne prenesel. August se je namreč obotavljaval čistiti oknice. Na noben način se nisva mogla zediniti, kakor balkanski narodi, kadar določajo svoje meje. Okna, to je že hotel čistiti, ali okence, les, ne, to je bilo pod njegovo častjo. Zakaj je bilo to pod njegovo častjo, tega ni povedal.

Med potovanjem sem mu napisal z vso odločnostjo pismo glede omenjeno oknice. V lepo obliko sem ga odle. Odgovoril mi je v obliki vpra-

sanj. Toda pisal je zelo neprijazno in oholo. Zakaj da ga vendar imam? Kako da mi pride na misel, pošiljati ga čisti oknice? Kaj ga vendar za menjujem s perico? Kaj vendar mislim? In tako naprej. Tedaj sem se vjezil in mu od povedal. (Pismeno seveda). Ah, kak občutek, reči si: »V bodoče si sam svoj gospod in nisi več sluga svojega sluga.«

Kazglasil sem v časopisiu: »Išče se gosposki sluga.« Stvar sem izročil nekemu znancu, gotovemu Krsku iz Ljubljane, da je urodi. Mož se mi je zdel dovolj skladen in vosten in sem se popolnoma zanesel nanj.

In res, že par dni potem mi sporoči, da je stvar že v redu. Pravi, da je dobil zame pravnega slugo, ki je napravil nanj zelo lep utis in je kakor malašče zame ustvarjen. Dolgo da ni čakal, kajti ravno v istem časopisu in v isti številki, da je bila notica, v kateri išče službo neki sluga. In ker se dobri sluga ne pobirajo kar po cesti, ga je kar najel.

Zahvalil sem se gospodu Krsku in se ves vesel vračal proti domu, z glavo polno lepih misli o novem, ubogljivem in pridnem slugi.

Pred vrati mi pride nasproti Avgust. Spočetka ga nisem takoj spoznal, kajti poleg velikih brk, si je pustil rasti se brado.

»No...« sem rekel, »ste tu di Vi tukaj?«

»Dal« je odvrnil, »tudi jaz sem tu.«

»In kje je novi sluga?« sem vprašal in pogledal okrog.

»Kje je novi sluga?« je odvrnil vprašajoč, kakor je bila njegova navada. »No, jaz sem novi sluga. Gospod Krsk me je najel za Vas.«

Ostrmel sem. Precej časa je poteklo, predno sem se mogel spomniti, kaj se je zgodilo. Hinavska usoda mi je prekrizala lep načrt. Prijatelj mi je najel torej tistega človeka, ki sem ga jaz odslavil. On tega ni mogel vedeti, da sem ga odslavil. Ali Avgust! Da, on je bil dovolj prebrisan, da se je pustil zopet najeti.

Kaj se je potem zgodilo, tega ne vem več. Objela me je nekaka omotica. Tako mora biti človeku, kadar ga zadene velikanska nesreča. Le neka ogromna roka je plavala pred mojimi očmi in je padla na ramo. Bila je roka mojega starega sluga, kakor da me pristrčno zagotavlja, da se hoče še enkrat poizkusiti z menoj, da bo pač tudi v bodoče moj pokorni sluga...

MODER NASVET.

Profesor godbe mlademu konservatoristu:

Prof.: Da, da, ljubi moj, kdor hoče postati virtuoz na klavir, se mora mnogo vaditi. Vsak dan po 6 ur — pa brez mrmranja, — Ali pa — z mrmranjem po sedem ur.«

NOVA KRITIKA.

Patentirano po »Malem listu.«

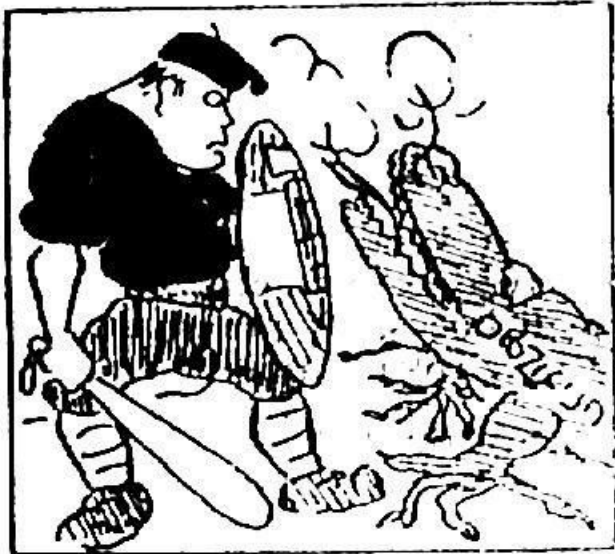
Oh, zlati časi kranjskim muzam pridejo! Iznašli so nov način kritike. Pisateljem se ne bo nič več bati ostre besede. Ti sploh ne pridejo v poštev. Nič več kvaliteta, le kvantiteta. Postali smo možganski grosisti. Za kritika je sposoben vsakdo, čigar lobanja odgovarja formuli 80% ignorance, 15% domišljije, 1½% alfabetizma, ½% slovnice, ½% stilistike, 2½% praznina.

Kritike se bodo glasile takole:

Izšla je knjiga, ki prinaša poleg naslovne strani še tri ostale strani ovitka, tiskanega na rumenem papirju tovarne Ivan Kohn in Sohn, Wien, X, Neubauerstrasse 9. Papir tehtata 20 kg za 1000 pol, cena 3.50 za kg. Notranji del knjige obstoji iz črk, katerih je preko milijon. O črkah moremo trditi, da so črne vsled tega, ker so bile tiskane s črnolom iz tovarne Saul Piedocca, Milano (natančnega naslova in cene črnolom ni mogel kritik izvedeti.) Papir je iz tovarne kot zgoraj, težja 15 kg za 1000 pol, cena L 3.80 za en kg. To je vse, kar vemo reči o knjigi. Čitatelji naj sami sodijo. Živel narod!

Tudi Čuk pristavlja: Živel narod! Živela kritika!

IZ RIMA.

Pravijo, da je nedavno padel Mussolini pred kip M. B. in dolgo in goreče molil. Kaj je molil, tega nismo mogli izvedeti. Zanima pa nas, če so ga v tej pozi fotografirali. Cesar rFanc Jožef (žalostnega spomina za vse tiste današnje patrijote, ki hranijo njegova odlikovanja v skrinji) se je dal parkrat v taki pozi fotografirati. Včinkovita slika za ljudsko šolske čitanke.

Pravijo, da Mussolini v zadnjem govoru o meču, ni mislil na meč, ampak na helbarda. Le ime je zamenjal. K srednjeveškimi uniformam se poda helbarda vse lepše nego meč.

Pravijo, da je dal Mussolini izdelati posebne odvajalne kroglice za opozicijo. Kdor jih bo popil na kozarcu ricinovega olja, bo očiščen opozicije, njegova srajca ne bo postala sicer ne črna, ampak rumena; prvi korak k temu, da postane črna.

Oh ta dekleta!

Ob potu najti ni cvetice, metulj da naujo vsel še ni! Pod trnjem pač kje skromna, skrta, k' jo vidlo niso še oči.

Presrečen, prost sem od vojakov povrnil se na ljubi dom; kako težko sem dneva čakal, izvoljenko da videl bom.

Koj drugi dan sem se odpravil, v oddaljen kraj, do nje dospel; med potjo sem si domišljaval: čimprej za ženo jo bom vzel.

A glej ga vruga, kadar človek sam sebi v sreči se smehlja, že gaziš smolo vrhu smole, obrneš če se sem al' tja.

Mi znanec pravi, ko ga srečam: Preplaval drug' ti je dekle, minul že skoro je cel mesec, iz hiše vsled sramu ne gre.

Nje mati v sobi tiho plaka, njen oče kolne, se jezli, po krčmah pije in rentalči: da vrug te funte vzel že bil!

Na eni poti se obrnem: »Dovolj, moj znanec, že umem. Najraje se v gnojnico zvrnem, kot da h dekletom še kdaj grem!«

Slovenska draga ve dekleta; če bode šlo tako naprej, otrok številno bo očeta imelo onstran starih mej.

LASKAR PRIPOVEDUJE

KAKO JE BRIL SPLAVARJE IN KAKO SO SE PRETEPALI KRŠKI FANTJE.

K sm biu šie bëlj mlad, vejo, haspuodje, sm hodu po svejt tesat, uohlje žhat in drva sejkat, de sm kej zaslizu za po zimi, vejo. Tisto lejto smo dejl' li mi Horjani pr nejkem grofauču pr Krškem, k je ano fajm mejsto ko naš Sviet Križ. vejo, pej ma šie več hišnih liinar ko naš liibi Sviet Križ. No, kdje pej so halant an frbâc (brihtni), pej bëlj buohi so an muočno štemani, k so »pürharji«: majo tud suojo »pürherbande« (menda: Bürgergarde), vejo glih tejšno, k smo jo mejli v Sv. Križi pred vojsko. Je bhio anih dvajset hardistu, k so bli usi po soudaško oblejčeni, an neh komedijant an gautman je biu an gvišn haspuod Zejner, vejo, an lüštn an halant haspuod je biu s črno brado, an mesnco je meu an lokando (gostilno) glih pr Savi, vejo. Na Svieto Telo so usi imejh ano veliko brakado (Laskar misli: parado) an so pr vsac m Evangelji strejlli, de je bhio prou lüštno poslúšat. Ko je neh haspuod zašraju »oh an!«, so začeli strejlat pk, pk, pk, pk... an prej ko je nasalo (minilo) piet menüt, so žie ble use piše prazne, an so jih spiet nakrhali za ta drüh sviet Evangelji. Jest sm hodu usako nedejlo z naše barake u hojzdi u Krško h kapcinerjem k sviet maš, k je bla glih ob

devietih zjetro, Haspuod reganist an šie nejkane fräje an haspadične so prou fajm pejli an jest sm prou lüštno — za drejmu. Glih takuo je bhio tisto nedejlo ahošta (avgušta). Ko nam je haspuod kapciner da, ta sviet žiehn (blagoslov), sm šou h Zejnarji na friješt an sm sneu an fajm holaš an popiu pou litra cvička, k pej nej prou duobra pjač'ca, vejo, k üsta sk'p vlejče an usak cejt na vodo sili an prjeuč prihca. No, an sm djau, de hriem počas na ta štajarsko stran, na Vidm al' pej u Staro vas, vejo, kamr je tist haspuod doma, k tuolko po cajtnah o men piše an včash se tud kej zlaže, pruosm od zamire: drhâc je pej an halant haspuod, an fajm jah'r, an ta prau jah'r nimr kej prdiene, de je bëlj lüštno za čit' t (slišati). No, an takuo sm hodu an sm hliedu, kakuo fluosurji vozjo po Sav zahance an trame prout Zahrobi, an sm pršu do tistha pruda pr Hrehoričevi lokandi. Vruče je bhio od hudirja, pej sm vidu, de se trjê fluosi ustavjo ne tistu prudi. Jest pej sm špu bliže an sm vidu, de je šiest fluosrju skuočlo na prud in prviezalo neh fluose. Añtr, k je biu menda za neh kápota (poglarvarja), m šie reče: »An duobr dan, haspuod, — vejo, k sm biu u prezničnem hvantj — a vejste, kje je tolele kejšn fajm briuc?« Jest pej pokažem muojo britu, k sm jo muosu u aržeti, an sm začieu šrajat, de sm jest ta marbëlj buohi briuc u Krškem an de sm glihkar ob briu haspuoda rihtarja an šie an par družh škribantu (pisarjev) an šie tud haspuoda fajm meštra, k buodo mejli zdej ta veliko svieto mašo. Pej so me začeli proust, nej šie neh obrjem, de ne buojo takuo kosnati hodilj zvečier po Zahrobi. An smo se rejs zmejnili, de jeh nej obrjem glih to pr fluosih, ysacha za an gruoč. Pej sm hitro letu na bôrjač (dvorišče) haspuoda Hrehoriča an sm prniesu ano douho kluop an ano staro sklejdo, k je Hrehoričeu p's ž nje jou (jedel); na kühnskem uolnu (oknu) sm pej pobrau an duobršn kuos žajfe an sm djau hlapcu, k je pomejtu po bôrjaču, de prniesm žie use lpo nazaj. Nu, an sm djau fluosarjem, nej le siodejo na kluop, de jeh buom žie fajm nazajfu an obrju tudj, kuokr smo se domejnili. Jest sm jeh pej takuo postavu, de so glih u sounce hliedali. No, an sm jeh šie duobršno nazajfu vsih šiest: po licu, po nousu, po očieh, usiesh, po vratu an po üstih tudj, vejo. Pol pej sm djau, de nej le malo počakajo, de pridn velju (takoj), an de morm šie britu malo nahrüst an potichnt (potegniti.) Sklejdo sm prieci nazaj nšesu, žajfe pej nej neč ostalo: uso sm ponücu na tisth fluosarskih šetnah. No, pol pej sm letu na tist lüštn hribe te sv. Rožahije, an sm šestu fluosarje na tistm prudi. Pej so čakali

piet, deset, petnajst menüt, mene pej nej bluo, žajfa jeh je skelejla: z ust so je plüvali, z oči so je brisali, k nejsu mohli hliedat. »Ne buo ha!« je šraju adn. »Počak no šie malo!« je djau ta družu. »Hlincvet je u šou!« dé spiet an družu. »Kaj buo ušou, k je ponücu za an hruoš žajfo!« je šraju spiet an družu. Takuo so me čakali ane pou ürce; dlje pej nejsu mohli, k so mohli bit šie tist dan u Zahrobi. An je šou adn, k nej mohu več prenašat tistha skelejnja u očieh, an s je u Savi oprau hlavo, pol je šou ta družu, an takuo šie ta družu usi. An so hrdó po hrovaško klieli, so se žie tam dol navadli, an so hrozili s pestni, jest sm se pej smèju. Sava je bla use dol dol do Zahroba pouhna (polna) zamazane žajfuce, fluosarji pej so bli takuo fajni oprani an ožichtani ko v neh ta prvi kuopeli... No, an so odprau prout Zahrobi, jest sm pej šou na tist lesien muost an sm jeh óaku. Glih, ko so bli pod mano na srejd Save, sm jest za šraju: »Sosejdje, kam s vam mudi takuo nahlo? Glih fajni sm nabrusu britu, vi ste pej odhumpali! Kduo buo men zdej plaču žajfo an moja müjjo?« Mejdüška, kakuo so spiet klieli po hrovaško! Jest pej sm šou u ta Staro vas an sm pr Ohrinci v lokandi pravu, kakuo sm obriu fluosarje an so se usi smejali an šie za pjačco so m dali....

(Opomba. To je povsem resničen dogodek, ki ga je povzročil pokojni krški ključavničar Berger, znan po svojih dovtipih in huncvetarijah. Iz same prijaznosti sem jo prisil našemu dobremu laskarju, ki tudi zna in pripoveduje to anekdoto kot tudi naslednjo.)

No, an takuo smo lpo pili pr Ohrinci do anih šterih popouhne (popoldne), ano fajni vince, vejo, bizeljsko; Koritnikou Pepč, k je tudi an duobr jah'r, je dau šie za an litr an pol sm šou nazaj prek tistha lesienha muosta, k se jühlje (ziba) an škriplje glih ko ana stara karjola (samotež voziček), k nej namazana; an šie an soud sm mohu plačat, čie sm htou nazaj. Pej sm djau, de morm jet pohliedat, čie je šie tista douha kluop na pruodi, kamr sm zjetro nažajfu fluosarje. Pej je nei bluo, jo je žie hlape biu nazaj niesu na borjač. Na vrči zadi za lokando sm slišu, de škriplje an harmonka, pej sm šou šie jest šou, k mi dopade poslušat fajni müzko. Na anem puodi so pliesali fantinci an püpe (dekléta). Mejdüška, kakuo so se vrteji: ani belj ko ta družu! Jest sm lpo piu an par kvartinčku an sm hliedu an poslušu, pliesu pej nejsm, k nejsm znou. Tist müzikontr je pej raprej huodu (godel) an stisku harmonko. Pürharski škrici so bh jiczni, k so püpe rajš pliesali s štajerskimi fantinci, k so mejli puhne (polne) aržete kruonc an srebrnih holdinar-

ju, krški pej nejsu mejli ko an par flik (desetic.) Čie je htou škric pliesat s kejšno fajni püpo, ha je sünu Štajerc an mu je vzieu püpo, pej ji je ponüdu pèt (piti) an je pliesu ž njo. No, an pol so začeli barufó (prepir) an so se fajni stepli. An krški fantinc, k je žie slüžu pr soudatih, se je lotu anha štajerskeha, pej jeh je duobršno fásu (dobil)! No, pol je prišu polcáj an jeh je use razhlau (razgnal.) Štajerski fantinci so šli na Vidm an so pójali (peli), pürharskem pej se nej lüblo. Drüh dan so se hval'li, kakuo de so uoni nahnali štajersko, an tist, k s je ta prvi lotu barufe, s je bahu: »Mrdüška, al smo se dajal! Tisti pauerski puobi žie ne pridejo več pliesat z našimi püpamil! Jest sm ta prvi začicu an sva

se pohrabla s Štajercem: an huot je ležu pauer na meni, druh huot pej jest pod njem; on je mene za lase cüku an viejku, jest sm se pej za travo držu. An čie m je šie takuo cüku an vlejku, jest nejsm püstu trave. No, pol je pauer odtrhu od ohraje an kuos plajnke: on mene s plajnko po hlau, jest njeha pej s klaféto, an sm mu šie an knof na srajci odtrhu an sm mu plinu na nuove škuorne. Pej šie drhàč bi mu biu pokazu, de nej prišu polcáj! No, Štajerc je bejžu pejš prek muosta ko p's, mene pej so u platti damu niesli hlüh ko kejšna haspuoda!...

Ja, prou lüšno je huodt po svejt, k se nimr koj zvej od ta družh ldi! Zdej sm spiet žejn, haspuodje, pruosm od zamire.

Čiščenje (patent levičarja Farinaccija)

»Kaj pa delaš draga Minka, takle strašen burubum, kaj pomeni to streljanje, ta peklenski šum in hrum?«

»Kaj ne vidiš, da pometam, to patent je novi zdaj; kaj tako si zaostala, li ne čitaš listov vsaj?«

»Čitam, čitam, draga moja, a neznano mi je to? Če tako boš pometala, saj bo vse k hudiču šlo.«

»Ti si vendar kratkovidna, to navadno so smeti, kaj li hočeš, da prijemam, še jih z rokavicami.«

Le povprašaj, Farinacci vse natančno ti pové, opozicija smetnjaška s strojnico spod nog le gré.«

»Če tako je, draga moja, pa ne rečem ti nič več, bom še jaz kupila puško in ogromen, svetel meč.«

Horizia šanta, na 29 šetenber 1924.

Spoštemani aspót redaktór, huala liepa, kaj ki je on prijela pr »Čuka« moja mala pisma od zadnji bot! Danes jes on očem spiet pišati, zakaj ki hra merkanta od Horizia šanta slabá od kšefta: Horizia šanta, zakaj

ki 'ma premala botega (menda: premalo štacum?) ano premala banka velka ano mala (menda: premalo bančnih zavodov, vezikih in malih?) ano premalo avokata. U Raštela je res usaka hiša ana botega, ano na placu od Viktorija, ano na via Carducci, ano na Koršo anke. Jes on prašam, spoštemani aspót redaktór, zakaj ki ne diea munišcipio od Horizia šanta botega anke: na brblioteka de lo štato, na kašerna od Viktorija ano Sabotiro no na' glistituto mačistrale, kamr ki je velka placu u planterena (v prihtliču) za velka, liepa botega? Zakaj nuca Horizia šanta tulko militar (vojakov?)?! Deslet rabra (menda: hrabrih?) puli-

caj kukr Tilulajte bo zahmala use moštro di šklaf preč od Horizia šanta; pol ki ga bo u Horizia sama Taljan, na nuca: mo tulko militar, ma nuca mo botega ano banka! Jes sem vidla danes na dan sejma od šveta Michelle ano na usaka druga sejma, ki je premala botega na Horizia šanta, zakaj ki Šiciljano ano Naboletano morja prdat soja roba na placu od Viktorija, zakaj ki ni botega. Na 29 šetenber je prnesla Šiciljano na placu lepa konjička pomaluna, kaj ki piškajo na reja (menda: piskajo na repu?) tista liepa melodija: »A Horizia non si parla ko italian.« Usi so kupla konjička za 1 lira an so piškala. Ma Šiciljano je morala preč, zakaj ki ni mela botega ano je padala dež. Zakaj mi nuca mo brblioteka? Governo je dala na fita (v zakup) dauka an impošta, zakaj ne bo dala na fita anke brblioteka na aspót Janez Logar na ta velka placu od Viktorija, zakaj ki on taka stara roba, za prdat na študenta, usak dan nuca.

Jes on naprej prašala, zakaj usa banka ni Monta? Kdaj kdaj ki nimam jes šolda, prnesla jes moja ura na Monta ano dobila šolda. Na Ljubljanska banka od kredita ano na druga banka očie meti gambijala (menco?), pa ne ura, za print šolda. Ano gambijala mora popišati anke druga peršona, ma noče rada popišati, zakaj ki se bala, ka bi morala plačati... Jes on praša, zakaj ki je premala avokata u Horizia šanta? Kadr ki pride dva kmec na Horizia, za se praudat, čela dan iskala avokata; kir ki ga ni našla, hrasta (gresta) na oštarija na tripa ano litro či quel buon. Druga dan ne mohla jét na Horizia, zakaj kmec so čela dan prdela na bandina (menda: na delu ob trgatvi?). Zakaj nuca glistitoto mačistrale tulka hiša? Kaj nucajo tista punca velika študija pr slovenska otroka? Pou liceta je dost, za se navad't malo football na Kampanjusa an za piet (menda: za petje?) giovinezza. To je dost za šimilacijon na tista mala otroka od kmec, kar ki je šklaf. Zatu: kar ki jes zadnji bot pišala sem: fora i ščavi od Horizia šanta, munišcipio more napraut dosti botega an dosti Monta: pol bo šla dobro od kšefta na merkanta od Horizia šanta.

Jes on pozdraum, aspót redaktór,

s poštemanjem

Zanut Pisol, m. p.

štric od Jozeff Clipp.

PS. Kadr ki bom jes mela dosti kajt, jes on drugi bot spiet pišala bom taka mala nisma pr »Čuka«. Jes on pozdraum še an bot.

Zanut Pisol, m. p.

NOV PTIČ.

Marička (ki je zaslišala smu kino vpitje): Mama, ali je to ptica gramofon?

Kako so bile vse zakonske žene v neki vasi na eden in isti dan tepena radi novega koša.

V neki gorski vasi je bajtar Peter Metlika pozimi in kedar je sploh imel čas, pletel naramne koše in jih prodajal po 12—16 grošev stare veljave z bekovimi naramnicami vred. Neke sobote je zopet končal enega, pa je pobiral dolge leskove palice, iz katerih je bil olupil bele vitre za svojo domačo obrt ter je veselo vzdihnil: »Hvala Bogu, koš je končan!« — »Le hvali se, lenoba, ko ga mečkaš že pol zime po rokah in delaš smeti po izbili!« mu reče dobra ženica, ki je predla in gonila kolovrat pri oknu. — »Kaj si rekla?« — »Čas je že, da si naramnik končal, lenoba grda!« — »Zena, resnično ti povem, da te pošteno naklestim, ako ne poročiš še ti: Hvala Bogu, koš je končan!« — »No, še tega bi se hotelo, da bi Bogu dajala hvalo za tvojo lenobo!« — »Žena, zadnjič ti velim, da rečeš kot sem ti ukazal!« — »O, na pa, da ne in stokrat ne... Peter vzame leskovko, pa naklesti neubogljivo ženo po hrbtu in koder je pač priletelo. Ker je bil Peter močnejši in poleg tega oborožen z leskovko, ni njegovi zakonski polovici v tej trpni obliki ostalo drugo kot jok in stok... Po takem važnem domačem o-

pravilu vzame Peter novi koš in ga nese svojemu odjemalcu; potem pa gre v edino vaško krčmo na dvojno zasluženi likof. — Ko mož odide, žena še ni nehala jokati. Baš nasprotno: še bolj je vpila in tulila, dokler ni prišla dobra sosedica jo tolažit in grenke solze brisat. Sosedica je dala Petrovi ženi prav in je svečano in solidarno izjavila, da tudi ona v takem in podobnem slučaju ne bi ubogala moža... Ogorčena odide in pove doma svojemu možu, kako in kaj je bilo pri Petru Metliki in reče, da je imela Petrova žena čisto prav... Njen mož pa je zopet Petru dajal prav in je po kratkem prerekanju zapovedal ženi, naj reče še ona: »Hvala Bogu, koš je končan!« — Ta pa zopet, da ne in stokrat ne! Da pokaže sosed svojo neomajano solidarnost s Petrom, naklesti še on svojo ženo in gre po takih dokazih prijateljstva v krčmo. Sosedica joče in tuli. Druga sosedica jo pride tolažit in grenke solze brisat. »Prav si imela, sosedica, čisto prav! Tudi jaz ne bi ubogala!« — Glejte, ljudje božji: za pol ure so je že iz tretje hiše razlegalo vpitje in bridko jokanje, in to je šlo naprej po vasi. Še prej, ko »z visokih llin mi zvon doni«, so bili vsi možki vaščani zbrani v krčmi, a zveste žene pa so se česale po hrbtih in koder jih je doletelo...

Pripomba. Velepoštovani gospod urednik! To povsem resnično dogodbo iz domačih krajev bodo mnogi čitali po tem božjem svetu to — in onkraj meje. Zato Vas prav lepo prosim, da mi ohranite še nadalje uredniško tajno in da — zlasti na vprašanja od strani lepšega spola — nikoli in nikomur ne ovdite mojega pseudonima »Fr. Stia«, to pa radi večje varnosti moje — kože... Moglo bi se pač zgoditi, da bi Peter Metlika našel posnemalcev, pa bi se premnoge gospe in ženice, mlade in lepe, pa tudi stare in manj lepe, maščevale nad menoj in me na mojih potovanjih naklestile kot Peter svojo zakonsko polovico. Ali pa jim svetujte, naj napravijo trden sklep, da na morebitno zahtevo svojih zakonskih gospodarjev vdano in ubogljivo vzdihnejo: »Hvala Bogu, koš je končan!«

— I. —

OB URI.

Zadnjič se je peljal Mussolini z dežele v Rim. Z brzovlakom. Vozil je naglo. Ko je prišel Mussolini v Rim, je hitel stisniti strojevodju roko, ker je dobro vozil. Od tedaj hiti stisniti vsak dober državljan strojevodju roko, ako ga pripelje po urniku pravočasno na določeno postajo. Velik vzgled vleče. Vendar se prevelike gnječe nikoli ne bojte, ker se to le prereditkokrat zgodi.

ŠPANCİ V MAROKO.

Španci v Maroko so tepeni. Koš pravijo njih poročila, so se umaknili na boljše postojanke. Zadnje čase pa zopet poročajo, da so dosegli prejšnjo črto. Potemtakem so se umaknili zopet na slabše postojanke; ali pa se da iz tega sklepati, da je v vsakem slučaju slednjo premikovanje za Špance le vgodno. Za Maročane pa nevgodno. Če Španci zletijo v morje, bo morda to najvgodnejše zanje in da gredo nazaj v Evropo. Bajé so Španci danes pripravljene z Maročani pogajati se. Danos, ko jim gre dobro. Tudi je španski kralj odstavil enega generala, ker je bil za Špance predober, je namreč preveč napredoval. Vsi ti znaki kažejo, da bo boj v Maroku kmalu konec.

ZALJUBLJEN.

Tujec: Kdo pa tako vnoto prepeva v jedilnici: »Ah ti, zlata, ti divna...«

Krčmar: O, to bo tih oboževatelj naše kuharice... Najbrž je našel spet kak njen las v juhi...

JO POZNA.

Ona (svojemu možu): Ti, Vinke me je naprosil, da bi mu sedela za njegovo sliko: »Kleopatrina in kača?«

On: Tako? No in koga bo potem dobil za Kleopatro?

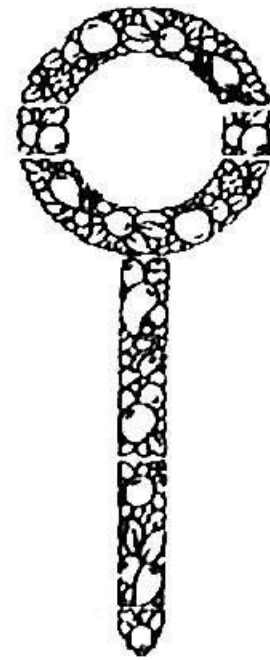
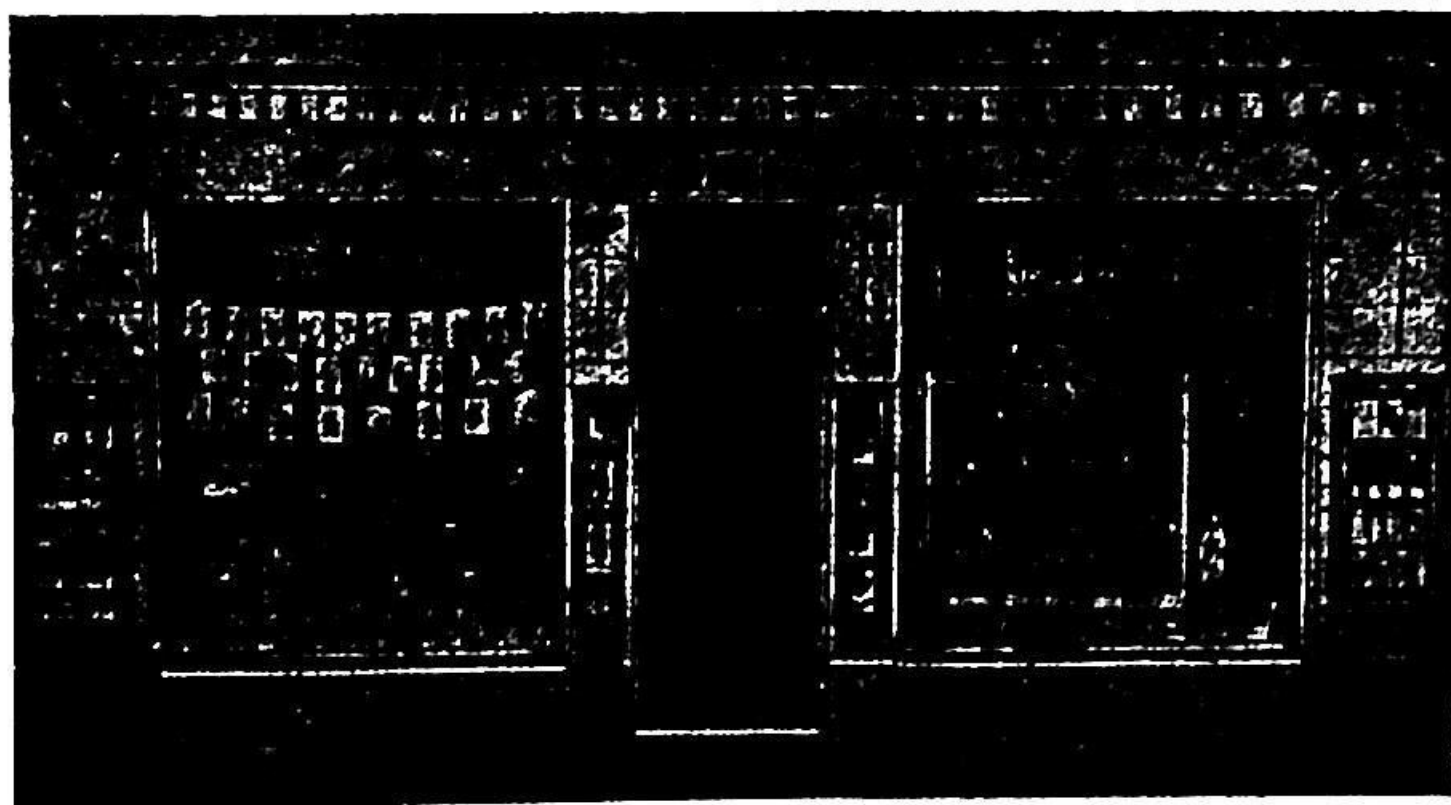
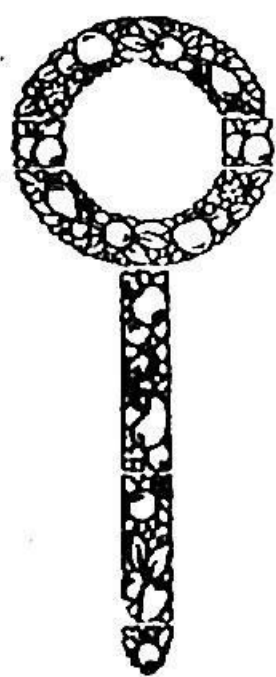
Pričetek šolskega leta je na pragu.

Kje dobite vse šolske potrebščine, šolske knjige slovenske in italijanske?

V „Narodni Knjigarni“

v GORICI — Via Carducci št. 7.

Šolski zvezki na debelo 100 kosov L. 10.50.

Pravijo.

Pravijo, da so nekatera zgoniška dekleta zelo potrta, ker nimajo fantov na izbiri in je sv. Martin že blizu. Tudi »stetkam« gro po glavi, kaj bo čez zimno, posebno če jim podgejo še ajdo kot so zaigali pšenico. No, pa le pogum, bo že Čuk pomagal gašiti.

Pravijo, da bo morala država spet plačati 15.000 za popravilo zgoniške cerkve, ker so vsi cerkveni ogli od zunanje totalno obtolčeni, ko so vendar zabava na teh »zancaljih« prostorih vsak večer več mladih zaljubljenih parov. — Čudno, pa resnično!

Pravijo, da imajo nekatera zgoniška dekleta vse toke in noge do kolena v »mehurjube«, ker so vsi sobotni popoldne želo koprive pod okonci, da se ne bi fantje po noči oprekli. Čuk jim blagohotno svetuje, naj poročijo še tisto malo robide, da se ne bodo še obodili in bo veselje popolno.

Pravijo, da koludrovski fantje kaj vneto podpirajo abstinenco, ker ne čujejo zahajati v »županovo krmos«, da ne bi pogorela še slama ki je ostala od lanskega leta, ko je vendar že pogorelo letošnje žito. Živijo abstinenca in koludrovski fantje.

Pravijo, da so v Rozentalu ustanovili godbo na metlo in pokrivače.

Pravijo isto tam, da bodo ustanovili vinski zadrugo pod imenom »Nema mäs«. Ni še sezidana in ne vem, kdaj bo sezidana.

Pravijo, da odkar imajo pri Roku stiri mačke, miši ne skačejo več tako po »strangi« Čuk so pa mačk prav ne ne boji.

Pravijo, da so na dan malega Smarua na Vzročku bezoviške punce posutale prah po cesti.

Pravijo isto tam, da je dne 14. 9. 1924 padala sodra in da je neki punček uhan iz uha odbila.

Pravijo, da so v nedeljo v Bistrici ponočnjaki zelo pretepli, ker so iz ljubosumnosti hoteli vsi skozi okna, pa se jim ni posrečilo.

Pravijo, da misli Pepi B. iz Volč, da so vse »čede« v njega zaljubljene. Ma »čede« imamo rajši naše pošene može in »pube«.

Pravijo, da kdor se hoče kaj z novosuškimi gospodičnami pogovoriti, se jim mora jako globoko prikloniti. Zato pa: fantje, pozor!

Pravijo v Sežani, da se je »striček spod kostanjev« ob školovem vsprejemu trikrat za ušesom popraskal, predno je prišel govoriti svoj sprejemni govor.

Pravijo, da bodo nekateri danske pupce napravile kolesarsko dirko v Senožeče. Za dirko bo določena posebna uniforma: namreč kratka krila in prozorne »skafce«. Nagrado bo baje dobilo ono dekle, ki bo imelo najkrajše krilo.

Pravijo, da je izgubila neka danska tetka pri zadnjem plesu v Sežani po to levega čizma. Kdor jo je našel, naj jo izroči danskemu čukcu proti dobri nagradi.

Pravijo, da sta Danecem ob prihiti poroki »danske kraljice« ekaploširali dva kamona iz bezgovine, ker sta bila preveč nabita.

Pravijo, da so Danci izmislili tak dalnograd, s katerim bodo lahko danska dekleta iz Gaberka videla miši in želje svojih izvoljencev. Ta dalnograd priporoča »Čuk na palci« tudi drugim kraškim dekletom.

Pravijo, da sežanski cerkveni pevci včasih na koro za spremembo tudi izvirajo.

Pravijo, da »Cencok« iz sežanskega Gradišča toči »skrotodilove solze« in »ocer« za to, ker ga je babnica pustila.

Pravijo, da se je 14. sept. t. l. vršilo preseljevanje narodov in sicer iz »sežanskega Gradišča« v Trebče.

Pravijo, da se dobijo v Spalah nove veste prav po ceni 300 liric, to ni veliko, če se pomisli, da frčijo lirice okoli nes ko toča ob hudi uri. Zanimoma, posebno iz dalnjih krajev, se zaborej toplo priporočajo »špalarica dekleta«, da jih pridejo rešiti samskega

stanu, še bolj prisrčno jih pa pozdravljajo špalariki fantje, in želijo, da jim kmalu princesejo kaj liric, ker imajo prazne žepce.

Pravijo, da bi imela Openska tombola zavarovalnice goveje živine na Opčinah v nedeljo, bolj čestni in lepši uspeh, da ni ljudstvo izvedelo, da se bodo vsa stvar vršila samo v italijanskem jeziku. Da je do tega prišlo, se jo treba zahvaliti domačemu tajniku in sindaku.

Pravijo, da bo v Nemškem rutu, na dan sv. Muha velika slavnost; odlikovani bodo tisti junaki, ki so na dan sv. Petra hrabro naskočili z nožem. Medalje se bodo napravile iz razreznega klobuka z napisom: »Auf bickal« Junako bo odlikovala neka ženska iz Granta.

Pravijo, da je neko dokle v Pliakovici, ki ne ve, čigavo da je. Čuk ve samo to, da poje na koro glas svojega priimka.

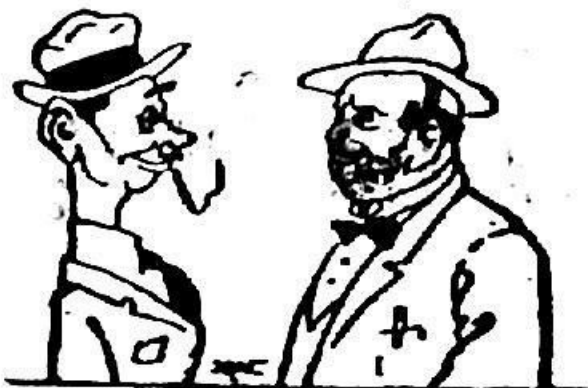
Pravijo, da so nekateri ženske na Opčinah vložile prošnjo na prefekturo, da bi penzionirali njih tajnika, ker jim dela »stramota« tem, da ne more več za njimi tekat, ker ni je nekoč nogo zlomil, ko je za neko mlado tekel in je ostal popolnoma šepav.

Pravijo, da so se nekateri italijanski gospodje pri tomboli veselili, ker si niso pričakovali, da bodo klicali št. samo v italijanskem jeziku. In so se izmuzili, da Opčina so že v njih rokah, in da je skoraj vsa vsa Italijanska, in tudi zemljišča, da bodo kmalu v njih rokah.

Pravijo, da imajo v Horpeljah čudno elegantnega dolgošča, kateri je oblečen v frak in pokrit s cilindrom.

Pravijo v Vrtojbi, da bi nekdo iz Vrtojbe rad dal v Čuka Vrtojbe, pa Čuk se Vrtojbe boji, zato je dopis iz Vrtojbe od Vrtojbošana zletel v vrbov koš, ki ga zaenkrat ne bo prevrtal.

O PRIJATELJSTVU.

Sosed I.: Jaz imam pravzaprav samo tri prijatelje, ki so se res izkazali, da so prijatelji.

Sosed II.: In ti so?

Sosed I.: Prvi, ki me je spravil skozi maturo, drugi, ki mi je izposloval zasluzni križec in tretji, k je odpeljal mojo ženo.

VAZNO O PEKLU.

Kateket razlaga učencem o peklenškem ognju.

Kateket: »No Jožko, kaj misliš, s čim kurijo v peklu?«

Jožko (ves v ognju): »Z drvini!«

Kateket: Odkod pa več, Jožko, da z drvini?«

Jožko: Ko je danes ata iz gozda prišel, je rekel: »Danec je spet neki hudič drva kradel!«

V RAZBURJENOSTI.

Pri vojaški reviziji.

Hauptmann: »No, kaj ste vi doma.«

Novinec: »Hutman, gospod krčmar!«

Hvala Bogu!

Dva kmeta se srečata pred vasjo, pa se razgovarjata o tem in onem. Kar se oglasi mrtvaški zvon iz domače cerkvice na griču in oznanja po dolinici, da je nekdo v vasi zatisnil trudne oči in odšel v one blažene kraje, kjer ne plačujejo davkov, vsaj v lirah in drugi valuti ne, kjer ni sodnijskih izterjevalcev in drugih podobnih pozemskih sitnosti. »Kdo pa je umrl?« vpraša prvi. »Kaj še ne veš, da je Pečnika davi ubilo drevo v gozdu?« »Kaj, stari Pečnik, ta stari skupuh, goljuf in oderuh je umrl?« Hvala Bogu, da ga je že enkrat hudič vzeli!«

Senatorji.

Pred kratkim je bilo imenovanjih v Rimu petindvajset novih senatorjev. Čuk na palci res ne ve, kakšno delo imajo ti ljudje za dobrobit države. Vendar pa se mu zdi, da morajo biti to zelo zasluzni in pametni možje. Če stvar kaj nese, tega Čuk na palci tudi ne ve. Vse pa toliko, da se ta imenovanje in mu ni vseeno, če umrje kot senator, ali kot navaden državljan.

Med novimi senatorji srečamo zelo znamenite ljudi. Eden prvih je Borsalino, tisti, ki ima tovarno za klobuke nekje v Italiji. Na drugem mestu je med njimi tudi neki krojač Danca se Mussolinijev čevljar po vsaj pravici veseli, da ga v bodoče doseže tudi njega ta čast.

Najbolj smešna pa je ona s Pirandellijem. Pirandello je namreč laški dramatik, ki misli, da je nesmrten. Ta je hotel postati senator in je še prav hip prestopil k fašistom. Vendar senator ni postal, kljub temu, da je pisal Mussoliniju pismo, s katerim se je nesmrtno blamiral. Ne vem natančno, ali bo Pirandello še ostal fašist, ali izstopi do prihodnjega imenovanja novih senatorjev. Pravijo, da bo snisal novo komedijo: »Šest oseb išče senatorja« kot dopolnilo k svojemu znanemu delu: »Šest oseb išče avtorja.«

GOREČA ŽELJA.

Jože še vedno rad malo po-avanturi, čeprav je oženjen. To se pravi, da rad malo v kozarček pogleda in vrag, pa se priklati bolj pozno po noči domov. Ampak trubadne je pa še vedno. Nekoč so jo primahal kar v celem zboru pod okno njegove žene, seveda je bil on tudi zruven. Tedaj so začeli tisto:

»Ko bi jaz vedela, kje je moj ljubi...«

Žena pa je z okna zastokala:

»Ko bi jaz vedela, kje je moj Jože!...«

ZAKONSKA LJUBEZEN NA POLJSKEM.

Maruška, mlada žena do brega kmeta v neki vasi na Poljskem, pride vsa objokana na materin dom. Maruška ihti in preliva obilne solze iz lepih, črnih oči. »Povej vendar, ljuba hčerka, kaj ti mori dušo in srce, da tako bridko jočeš?« vpraša dobra mati. »Oj mati moja, jaz sem nesrečna, da mi ni več živeti: moj Vasilij me — ne ljubi več! Uuhuhuh!« »Po čem pa sodiš to, Maruška moja, Mari paje tvoj mož?« »Ne preveč!« — »Morda laži za drugimi ženskami?« »Tu di to ne, mati! Vasilij mi je zvest!« — »Kako moreš tedaj trditi, da te Vasilij ne ljubi več?« — »Pomislite, draga mati, že osem dni me ni nitepella«

NAGROBNI NAPIS.

Tukaj počiva ANTON ČOK. Dvo ženi imo lje, pa nič otrok. Ko je izpolnil šestdeset let, Moral je revež pred zoro umret. Komaj (?) zagledal je luč sveta. Ga je že smrt pobasala. AMEN

(Opomba: Pri tem nadgrobnem napisu nam ni prav jasno, kaj »pesnik« misli z verzom »Komaj zagledal je luč sveta«. Ali se mu zdi življenje šestdesetih leti tako kratko, ali pa pomiluje pokojnika da je moral »baš pred zoro« umreti? Naši učeni jezikoslovci so lepo naprošeni, da rešijo to vprašanje. Uredništvo bo drage volje natisnilo komentar temu napisu.)

TEŽAK SLUČAJ.

Soproga v kopalnici: »Moj mož je tako nervozen, da naju naš domači zdravnik ne pusti skupaj.«

Prijateljica: »Potem si na vzemi drugega...«

Soproga: »Da, toda ko bi vedela: ali drugega moza ali drugega zdravnika.«

IZ SOLE.

Kateket je vprašal otroke v šoli: »Kako pa so vedeli sveti trije kralji na Jutrovem, da je rojen Odrešenik?« Nekdo se oglasi: »V kalendar so pogledali.«

SLABI ČASI.

Učitelj: »Razlagal sem vam že o štirih letnih časih. Kakšen čas je sedaj, Janezek?«

Janezek: »Slabi časi so, pravijo doma naš oče.«

LEPOTA.

»Ne, resnično gospodična tako mlada izgledate; ravno tako dvajsetletna kakor pred tridesetimi leti.«

IZ VOJASNICE.

Častnik vojakom: »Vam ne bi rekel Napoleon: Iz teh piramid gledajo stoletja na vas, ampak: pa; piramide stoje že tisočletja na miru, vi pa ne morete stati niti minuto.«

PREBRISANO.

Mati (svojemu sinku): No, Janezek, ali si kupil znamke in oddal pismo?

Sinko: Ne mati! Liro imam še. Poštar je namreč ravno v stran pogledal in takrat sem hitro spustil pismo v »kasele«, ne da bi me on opazil.

ZRAKOPLOVEC.

Neki zrakoplovec je letal nad mestom. Zgodilo pa se je, da se mu je stroj nekako po-

kvaril, on pa je padel s svojim zrakoplovom na neki vrt. Slučaj pa je hotel, da je bil to vrt nekega meščana, kateremu je bil dolžan precejšnjo vsoto. Ko ga je gospodar ves začuden zagledal, kdo bi se ne čudil takemu obisku), mu je prihitel nasproti in mu stisnil vsenu pretresenemu in prestrašene-mu roko, rekoč:

»No, dragi moj, saj se ni tako mudilo...«

IZNENADENJE.

Oče, ki je pomagal sinu narediti domačo nalogo.

»No, Milko, kaj pa je rekel danes gospod učitelj?«

Sin žalostno: »Da sem vsak dan bolj neumen.«

ČUDNE REČI.

Profesor izprašuje grško beslovje.

Profesor: »Torej Ikaros! — Kdo je bil Ikaros?«

Ikaros je bil sin — no, čigav sin? — Ja, to morate vendar

vedeti! — Je bil sin Deda... no, — Dedalov. — Vi, slišite, jaz ne bom govoril mesto vas!«

Dijak: »Ikaros je bil Dedalov sin in je bežal z otoka Kreta čez Egejsko morje proti Pontu. Ujel pa ga je Minotaurus in ga zaprl, ta pa mu je srečno zbežal iz ječe...«

Profesor: Kako je zbežal, no! Napravil si je... kaj?

Dijak (ves navdušen, da ne bo dobil dvojke): »Acroplan!«

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH (AL RIBASSO)

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

na vogalu
Via Corona

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE

na vogalu
Via Corona

Sedaj kupujejo vsi v trgovini „AL RIBASSO“

Ugodne cene, trajnost blaga in velikanska izbira vsakovrstnih predmetov sestavljajo važnost našega razprodajanja, ki se vedno višje povspenja in prekaša vsako konkurenco.

Opozorjamo cenj. gg. odjemalce, da s 1. oktobrom se prične kolosalna prodaja zimskega blaga.

Navajamo nekatere predmete:

Obrobljene rute	L — 60	Dorsio, meter	» 4 90
Prtiči za čaj	» 95	Obposteljni tepihi reclame	» 4 90
Povoji za deteta	» 1 30	Zenska jopica	» 4 90
Gobasto sukno	» 1 45	Oklopnica za gospe »Mako«	» 7 90
Moške barvane nogavice	» 1 75	Vežan šetenj	» 9 90
Sukno iz nitk	» 2 25	Vežan kombine	» 13 50
Brisače reclame	» 1 95	Moške maje	» 13 90
Švicarsko veženje, meter	» 2 50	Moške srajce	» 16 50
Domači prtiči	» 1 50	Ovratnice iz platna, velike	» 19 —
Zenske nogavice z dvojnato peto	» 2 50	Kombinacija maje Mako	» 11 50
Madapolam, meter	» 2 90	Kombinacija težkega platna	» 22 —
Gobaste brisače	» 2 75	Posteljna pregrinjala, luknjasta	» 29 90
Oxford, meter	» 2 95	Posteljna pregrinjala, piquet	» 32 90
Blago: Pelle uovo, meter	» 3 95	Rjuhe ajmor	» 29 90
Pravo platno madonna, meter	» 3 95	Rjuhe vezane	» 49 90
Rjuhe iz pristnega platna	» 49 90	Trapunt satin in belo platno	» 65 —

Velika zaloga paleto-plaščev za gospe in gospe, oblek za lovce, izgotovljenega perila, platnenega in cvirnostega v vseh visočinah. Prti, brisače, servijeti, pletenine „Fiandra“ iz platna in tkanine, tepihi, corsie iz juta in kako, zagrinjala, pregrinjala za mobilijo, odeje, koltri, platno v vseh visočinah, opreme za neveste, celotne opreme za restavracije, zavode, izgotovljeni štramaci iz žime in lanu.

Če blago ne ugaja, naj si bo vsled kvalitete ali cene se vzame nazaj.

Na debeio in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.

NEVEDNOST.

Sergente pride pri pregledovanju orožja do vojaka, ki je imel vso puško zarjavelo.

Ves vznevoljen vpraša: »Kaj pa je vendar to?«

Vojak začudeno: »Gospod sergente, kaj še rje ne poznate?«

DOBRI RAČUNAR.

Dva možakarja se pogovarjata o starosti: »Jaz, pravi prvi, sem star 35 let.«

»In jaz, se oglasi drugi, »jih imam pravkar 40!«

»Nu, odgovori prvi, čez pet let sva pa vkup!«

OD MLADOSTI MUTAST.

Neki berač se dela mutastega, da bi vzbudil pri mimogreduh več usmiljenja. Slučajno pride mimo človek, ki je mutastega berača poznal. Podari mu nekaj v roko in ga začuden vpraša: »Od kdaj sem si že mutast?« »Gospod, pravi berač, »že od mladosti!«

IZ SOLE.

Stric: »No, Milan, ali si zadovoljen s svojim novim učiteljem?«

Milan: »Nikakor ne! Oni nič ne vedo, vse meče oprasha: jejol! Danes so me celo vprašali, kdo je našel Ameriko.«

Listnica uredništva.

Stanislav: Knjige dobite s poštnino vred za L. 6.—

Artur de Rossi

v Gorici, Corso Glus. Verdi 1.
nosproli velikemu semenišču
v Marzlinovi hiši

Tapeti in pogrinjala ob posteljah (edina zaloga iz Čehoslovaške), zaloga manufakturnega blaga na debalo in na drobno.

Blago najboljšo. Cene skrajno nizke.

POPOLNOMA VARNO HALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica
r. s. o. o. s.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubliani
Mestni trg. šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

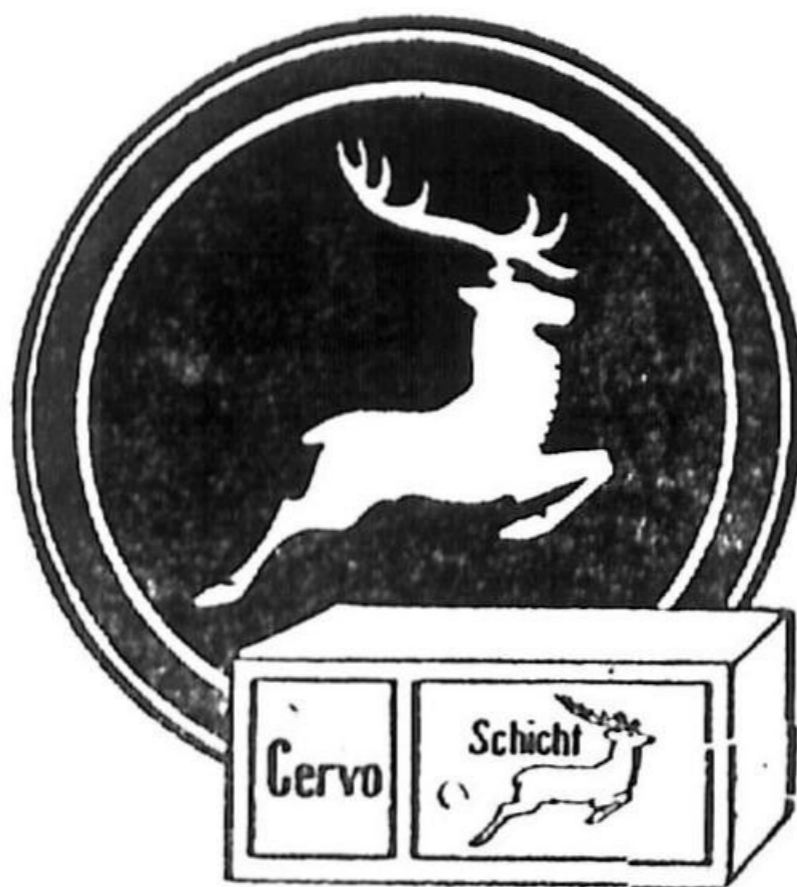
ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom. Obrestuje tudi višje po dogovoru.

Manufakuro, perilo, izdelane obleke, pisarniške potreščine in papir

po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani tvrdki.

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Je
milo pridne gospodinje

Ali ste že plačali naročnino za Čuka na pa'ci za drugo polletje v znesku Lir 7.50?

Ako želite nakupiti dobro blago in elegantno izgotovljene obleke po najnižji ceni, obrnite se edno na domačo tvrdko

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 - Gorica - Via Carducci 3

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katera sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah.

Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani **ANDREJ MAVRIČ** trgovec.

Krema maršala iz kakao in jajc L. 12.— liter (steklenica).

Elisir China alla Coca e Koa, močan, oživi želodčevje L. 16.— liter.

Marsala Trapani Superiore L. 5.— liter.

Vermouth Torino, Vermouth beli L. 5.— liter.

Fini Konjak, Šampanjec tri zvezde L. 10.— steklenica, 7/10.

Zganje iz tropin L. 10.—11 liter.

Razni likerji — Fernet, Bitter, po konkurenčnih cenah.

Žgalnica likerjev v Gorici
trg Sv. Antona starega šte. 7.

Velik sejm za čevlje

v GORICI

Via Garibaldi št. 4

Razprodajne cene.

Otvoritev 11. avgusta

Velikanska likvidacija!

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci šte. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamni-ozle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.
POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovaren.